

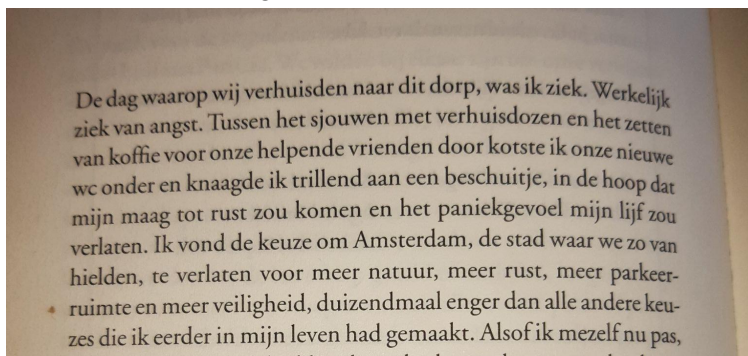
Nederlands Verwerkingsopdracht: Karakterbeschrijving

De eetclub - Saskia Noort

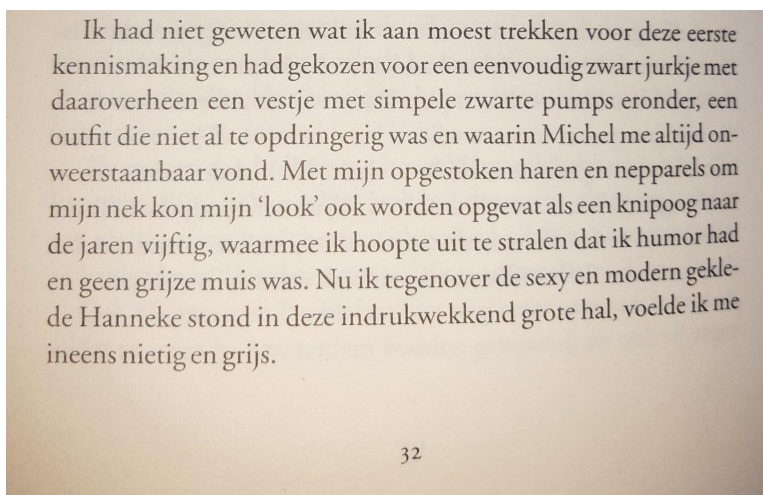
vierentwintigste druk - 2005

Personage: Karen van de Made

- Karen is geboren in Amsterdam. Ze trouwt met Michel en krijgt 2 kinderen. Ze besluiten om te verhuizen nadat er vervelende dingen zijn gebeurd waaronder: auto opengebroken, dagelijkse stressvolle fietstocht naar school en aangevallen door junkie in het bijzijn van de kinderen.
- Karen verhuist in het begin naar een dorp in de buurt van Amsterdam en dit vindt ze toch best eng. - blz. 26

- In het begin is ze vooral alleen, maar dan ontmoet ze Hanneke, samen besluiten ze "de eetclub" op te richten.
- Voor de eerste ontmoeting met Hanneke was ze tevreden over haar uiterlijk en kleding (zelfvertrouwen), maar toen ze Hanneke zag voelde ze zich meteen nietig. - blz. 32

- Karen ontmoet de andere vrouwen van de eetclub. Ze geeft haar eigen mening (eerlijk), maar die wordt niet door de vrouwen gewaardeerd. - blz. 33

Aan de lange houten tafel zaten drie vrouwen, wier gesprek onmiddellijk verstomde toen wij de woonkeuken betraden. Ik wist

Ik stelde mezelf voor aan Babette, een lange, slanke vrouw, opvallend bruin voor de tijd van het jaar; Angela, donkerharig en mollig, en Patricia, klein en eng mager. Haar auberginekleurige krullen dansten om haar hoofd. Hanneke trok haar kookschoort weer aan en installeerde zich achter haar kookeiland.

'Ga lekker zitten,' riep ze. Voorzichtig schoof ik naast Angela, die het over een of ander spiritueel boek had dat ze aan het lezen was. Babette was de eerste die zich tot mij richtte, door te vragen hoe het me beviel hier in dit gat.

- Na het vieren van verjaardagen en het houden van feestjes wordt de groep steeds hechter en gaan ze samen op vakantie. - blz. 63

De zomer daarop leek eindeloos te duren en bestond uit een aanschakeling van etentjes, feestjes, verjaardagen en strandbarbecues met onze nieuwe vriendenclub. Sinds het feest van Simon en Patricia was het volkomen vanzelfsprekend dat we de kinderverjaardagen met elkaar vierden, spontaan langswipten voor koffie en onze mannen op vrijdagavond tennisten, waarna we elkaar in Verdi, het plaatselijke café op het plein, ontmoetten. In een paar maanden tijd ontstond er een hechte vriendschap tussen ons. We hadden

- Karen krijgt midden in de nacht een telefoontje dat hun huis in brand staat, dat Babette gewond is en dat ze Evert nog aan het zoeken zijn. Karen had het gevoel dat alles bevroor, ze liep als een kip zonder kop door het huis heen. (paniekerig) - blz. 12

Het voelde alsof alles bevroor. De tijd, mijn bloed, mijn hart. Michel begon paniekerig te vragen wat er aan de hand was, waar, waar moesten we naartoe?

'Er is brand bij Evert en Babette...'

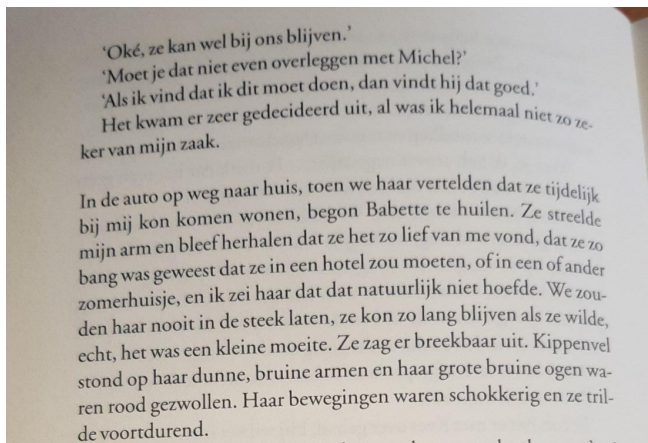
Hij vloekte. Op de trap zag ik onze jongste dochter Sophie zitten, die ons met haar duim in de mond en met grote ogen observeerde.

'We moeten erheen. Iedereen is daar. Kijken of we iets kunnen doen...'

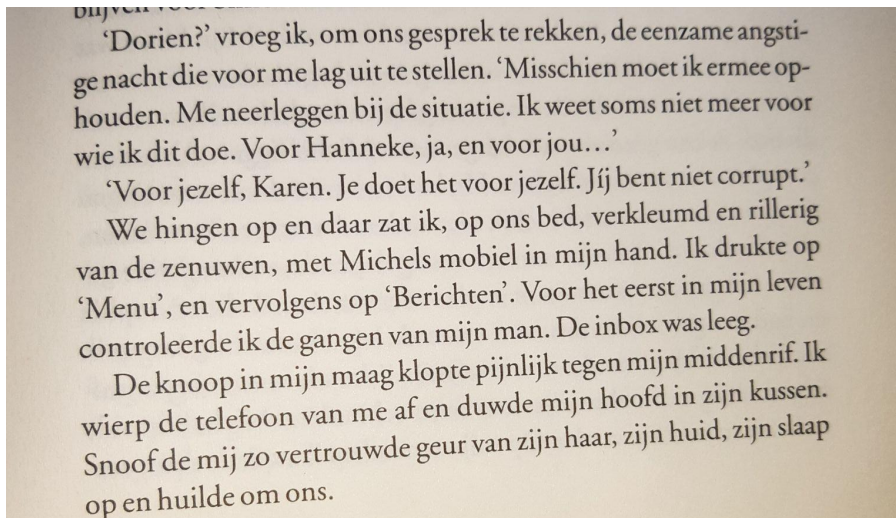
In de verte hoorde ik sirenes loeien. Ik realiseerde me dat ik ze in mijn droom al had gehoord.

Ik rende de trap op om me aan te kleden, en vervolgens weer af omdat ik me bedacht dat we de kinderen niet alleen achter konden laten, maar ook beter niet mee konden nemen. Ik belde Ineke, de buurvrouw, die zei ook wakker geworden te zijn van de sirenes en ja, ze kwam met alle liefde oppassen. Met de hoorn in mijn hand rende ik door de woonkamer en schoof de gordijnen open. Ik rook de brand en zag in de verte een geelrode gloed achter de bomen hangen.

- Nadat Evert is overleden verdwijnt Hanneke en Babette komt bij Karen wonen. (sociaal) - blz. 42

- Na de dood van Hanneke komt er een onderzoek of het moord of zelfmoord was. Dorien Jager (rechercheur van de politie) gaat iedereen van “de eetclub” ondervragen en Karen is hierbij de enige die verteld dat Hanneke en Evert iets hadden. (beschermend) - blz. 217

- Karen spreekt met Simon af om van hem te horen wat er met Hanneke en Evert is gebeurd. Ze wil de waarheid weten. Simon vertelt haar het een en het ander, maar ze vertrouwt hem niet helemaal. Dan wordt er aan de deur geklopt, wanneer Karen de deur open doet bleken “haar ogen in brand te staan” en hoort ze Simon in de verte schreeuwen. Op dit moment voelt ze angst. (loyaal) - blz. 230/231

'Ga je mij nu ook vermoorden, Simon, nu je me dit allemaal hebt verteld? Want ik zwijg niet. Al kom je met miljoenen aanzetten...'
'Ik heb niemand vermoord.'

'Jawel. Jij bent net zo verantwoordelijk voor hun dood als Babette. Maar je bent zo laf, zo min, je wacht gewoon tot zij me de hersens inslaat.'

'Ik heb overwogen een eind aan mijn eigen leven te maken...'
Er werd op de deur geklopt. Ik schrok.

'Niet schrikken, dat is denk ik de wijn die ik heb besteld.'

Simon veegde zijn ogen droog met zijn mouw.

'Doe maar open.'

Ik keek door het spionnetje en zag niemand staan. Waarschijnlijk hadden ze de fles al voor de deur gezet. Ik opende de deur en hoorde eerst een sissend geluid. In een reflex duwde ik de deur weer dicht, maar de persoon aan de andere kant was sterker en het sissen ging door, er was geen ontkomen aan, mijn ogen leken brandend uit hun kassen te puilen en mijn keel zwol zo hevig, dat ik geen adem meer kon halen.

Iemand sjoerde aan mijn benen. Ik probeerde me te verzetten, maar had nog steeds geen controle over mijn spieren. Simon kermde als een gewonde hond en Babette vloekte.

'Bespaar me dit gejank, Simon Vogel. Help me liever.'

'Ik zie niks... Ik ben blind. Jezus, Babette. Wat heb je met me gedaan? Mijn gezicht...' piepte hij en hij begon weer te kreunen.

Ze liet mijn benen vallen.

- Nadat Simon en Babette zijn opgepakt, voelde Karen zich opgelucht dat ze de waarheid kon vertellen. (luchtig) - blz. 237

thuis kwam en Michel compleet overstuur aantrof. Hoewel ik er meer dan ooit van overtuigd was dat ik bij hem wilde zijn, vreesde ik dat er geen weg terug meer was, dat ik weliswaar de waarheid aan het licht had gebracht, maar daarmee mijn eigen leven, mijn eigen gezin, kapot had gemaakt.

Ik herhaalde het verhaal vele malen, gaf zo eerlijk mogelijk antwoord op al zijn vragen, al deed ik hem daarmee vreselijk veel pijn. Opnieuw liegen was pijnlijker geweest. Het luchtte op om uiteindelijk de waarheid te kunnen vertellen. Elk woord bracht me voor mijn gevoel weer dicht bij hem, dicht bij de relatie die we ooit hadden gehad en terwijl ik vertelde, realiseerde ik me al hoezeer ik hem had onderschat, hoe verkeerd het was geweest te denken dat hij dit niet aan zou kunnen. We schreeuwden, we huilden, hij gooide met overslaande stem Si-